

»Jaz sem, Janko! Na dopust so me poslali za praznike!« Ob teh besedah je že stal pred mamico krepak dečko in ji stiskal desnico. Od veselja ni mogla spregovoriti besedice. Zato se oglasi oče: »Hvala Bogu, da si še živ in te niso še zdelali Lah! v Alpah.« — »Kaj, mene Lah?« se pobaha Janko, odloži prtljago in sede k mizi, kamor mu je mamica že nalivala čaj, da se ogreje. Tedaj so se pridrevili ostali trije otroci od sosedu, kamor so nesli otrokom hruške, jabolka, orehe in leščnike. Vsi bi bili radi hkrati pripovedovali, kako veselje so jim napravili zapuščenim revčkom, pa so hkrati utihnili vsi. Sapa jim je zastala radosti, ko so ugledali toliko časa pogrešanega brata. Tiščali so vanj, da jih je morala mamica svariti, naj ga vendar puste, da se ogreje. Samo smehljal se jim je Janko in poslušal, kako se jim je sosedu zahvaljevala solznih oči za darove, ki so jih pritrkali sebi od ust, da so njenim revčkom olajšali gorje. Pozivala je na pomoč naravnost božjo previdnost, ki naj Melnikovim povrne vsega v najbogatejši meri, kar so storili njenim sirotam.

Tudi oče je pohvalil njih dobrosrčnost in se pošalil, da nimajo sedaj sami nič spomina na Božič.

»Samo, da so veseli tudi sosedovi. Nam je dovolj, da vidimo njihov zadovoljnost. Tudi Bog nam je že povrnil tisto malenkost, ko nam je poslal domov našega Janka. Ni res, bratec!« vpraša Minka vsa rdeča vesele razburjenosti.

Mati je brisala solzno oko in nasula otrokom na mizo drugič sadja, crehov in krljev.

Namesto polnočnice so se skupno veselili trenutka, ko so po mnogih mesecih zopet tako lepo zbrani pod domačim krovom.

Zjutraj je veličastno priplavalo izza Hrušice božično solnce, se ozrlo na bojišče, kjer se je nadaljevalo krvavo delo. Oče Melnik je pa dejal družinici pri skupnem zajtrku: »Otroci, prav to-le solnce bo še sijalo tisti dan, ki nam prinese zaželjeni mir tako gotovo, kakor je božje Dete današnji dan prineslo na svet mir ljudem, ki so svete volje.«

Vsi so mu pritrdili molče.

Sneg pada.

*Pada sneg debeli, pada,
pada na prostrano plan,
dan mračni se in v daljavi
že ugaša dan zaspan.*

*Ali starcu dolgočasne
misli padajo v srce,
misli žalostne in tožne,
misli trudne in težke.*

*Starec gleda: sneg napada,
pade in ne vstane več,
tudi on bi že rad legel
in ne vstal več, nikdar več.*

Jan Reginov.